

YRSA
SIGUR
ÐAR
DÓTTIR
NÄEN SINUT
- M U S T A J Ä Ä -

Suomentanut Tuula Tuuva-Hietala

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Pohjoismaiden neuvosto on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

**Pohjoismaiden
neuvosto**

Tämä kirja on fiktiota.
Henkilöt, tapahtumat ja paikat ovat
kirjailijan mielikuvituksen tuotetta.

Islanninkielinen alkuteos
Lok lok og læs

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46087-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Kirja on omistettu äidilleni
Kristín Halla Jónsdóttirille

Lämpimät kiitokset Eva Björg Ægisdóttirille akranesilaisista henkilöhahmoista, joita lainasin tähän sivurooleihin. Kerrottakoon, että tässä yritetään luoda jonkinlaista Marvel Universea islantilaiseen rikoskirjallisuuteen. Haluan myös suositella Eva Björgin kirjoja. Ne ovat mahtavia.

1. LUKU | KESKIVIIKKO

Hvarfin tilalla vallitsi epätavallinen rauha. Ei ollut ketään liikkeellä, ei ihmisiä eikä eläimiä. Oli aivan tyyntä, ja raskaat pilvet seisoivat taivaalla paikallaan. Ne liikkuivat, mutta niin hitaasti, että sitä tuskin huomasi. Karlista tuntui melkein kuin aika olisi hidastanut kulkuaan, ja hän käänsi katseensa pois. Hän kurkotti kohti radiota ja vaiensi säätiedotuksen. Siinä lueteltiin eri apajien kalasäät, ne eivät häntä kiinnostaneet. Nuorena hän oli käynyt yhdellä kalareissulla ja päättänyt sen jälkeen pysytellä maissa.

Karl otti piponsa pelkääjän paikalta ja nousi autosta. Hän seiso hetken kuunnellen ennen kuin laitto pipon päähänsä. Ulkona oli hiirenhiljaista. Suurin osa linnuista oli jo ajat sitten lähtenyt etelään, joko aurinkoisiin maihin tai lähelle rantoja ja asutuksia. Joet ja purot olivat jäässä, turistit kotonaan ja eläimet sisätiloissa. Jopa läheisen vuonon meri pysytteli hiljaa.

Tilalla asuvan perheen pitäisi kuitenkin olla kotona, ja Karl odotti kuulevansa elämän ääniä. Tuskinpa kaikki neljä olisivat nukkumassa keskellä päivää. Karl oli vajaa viikko sitten jutellut pariskunnan kanssa, Ásan ja Reynirin, eivätkä he olleet silloin maininneet, että olisivat lähdössä jonnekin. Matkustelu ei ollut jokapäiväinen ilmiö ihmisille, joilla oli eläimiä, sen hän tiesi omasta kokemuksesta, ja siksi se olisi kyllä tullut puheeksi. Silloin harvoin, kun hän itse oli lähdössä lomalle, hän ei muusta puhunutkaan. Niillekään, joita ei vähääkään kiinnostanut.

Perheen kaksi autoa olivat pihassa, kumpikin paksun lumikerroksen alla. Korotettu maasturi ja urheilumallinen henkilöauto, jota käytettiin vain kesäisin. Karl ei ainakaan ollut nähnyt sitä talviajossa sen reilun vuoden aikana, jonka perhe oli täällä asunut. Mikä olikin järkevää. Itse hän ei viitsisi ajaa moisella lumessa ja huonolla kelillä, matka päättyisi melko varmasti ojaan. Maasturi oli ihan toinen juttu. Se oli luksusauto, jonka sanottiin maksaneen hyvän traktorin verran. Sitä Karl testaisi mielellään kinoksissa tai peilijäällä. Vaikka ihan vain nähdäkseen, mitä rahalla saa. Maaseudun isännillä oli harvoin törkeän kalliita autoja. Mutta tämä ei ollutkaan tavallinen maatila. Eikä tässä asunut tavallisia viljelijöitä.

Sen tajutakseen ei tarvinnut kuin vilkaista asumuksia. Pariskunnan rakennuttamaa valtavaa, nykyaikaista omakotitaloa. Melkein kokonaan lasista tehty käytävä yhdisti sen perinteisempään kaksikerroksiseen taloon, joka oli kelvannut hyvin aiemmille asukkaille. Mutta uusilla omistajilla oli eri vaatimustaso. Kaikki perheen oleskelutilat olivat uudisrakennuksessa, kun taas vanhaa taloa käytettiin vieraiden ja satunnaisten työntekijöiden asuntona. Siihen mennessä vieraita oli käynyt vain vähän, eikä muita työntekijöitäkään ollut palkattu kuin nuoria kotiapulaisia, joista kukaan ei ollut viipynyt pitkään. Karl ei ollut kysynyt, miksi nuoret lopettivat, mutta arveli, että paikan syrjäisyys oli ollut heille liikaa. Nuoret viihtyvät toisten nuorten parissa, eikä täällä ollut muita kuin Íris, parin teini-ikäinen esikoistytär, sekä naapuritalon poika. Teinit eivät kuitenkaan kelvanneet, kun itse oli jo parikymppinen ja kipeästi seuran tarpeessa.

Karl ei ollut mikään arkkitehti, eivätkä rakenneratkaisut kuuluneet hänelle mitenkään. Hänellä oli silti vahva mielipide vanhaa ja uutta taloa yhdistävästä käytävästä. Nuo kaksi taloa olivat aivan erilaiset. Toinen edusti entistä tarkan talouden aikaa, toinen oli yltäkylläiseltä nykyajalta. Niiden yhdistäminen oli yhtä hämmästyttävää kuin jos olisi valjastanut talon hevoset urheiluauton eteen.

Mutta vaakakupissa painoivat hyvätkin puolet. Etenkin se, miten painokkaasti pariskunta huolehti tilan ympäristöstä. Tavallisilla vilje-

lijöillä ei ollut sellaiseen aikaa eikä varaa. Kaikkialla oli tolkuttoman siistiä, missään ei ollut yhtään ruostetahraa, naarmua eikä rojukasaa, vaan näkymä oli suorastaan sievä. Karlille tulikin siellä aina tunne, että hän oli vahingossa eksynyt skyrmainoksen lavasteisiin.

Hänen oli pakko ihailia sitä, kuinka helposti maalaiselämän sai näyttämään idylliseltä. Ainakin niiden silmissä, joille se ei ollut tuttua. Hän oli seurannut, miten vanha talo, navetta ja muut ulkorakennukset oli remontoitu, ja tiesi siksi totuuden. Paikalle oli kutsuttu kokonainen armeija työmiehiä. Hän oli aivan varma, että olisi ollut halvempaa purkaa kaikki rakennukset ja aloittaa alusta. Mutta tilan uudet nuoret omistajat olivat halunneet säilyttää mahdollisimman alkuperäisen ulkomuodon ja painottaneet kovasti, että yhteys tilan alkuperäiseen tehtävään tuli säilyttää. Se oli maalaistalo, ja siltä sen pitäisi edelleenkin näyttää. He eivät olleet rakentamassa kesämökkiä. Työmiehet virnuilivat, ja Karl ja naapurit pudistelivat päätään. He jättivät mainitsematta, ettei tilaa ollut koskaan pidetty kovin kummoisena asumuksena taikka karjatilanaan. Sen historiassa ei ollut oikein vaalittavaa. Parempi unohtaa se kokonaan.

Uusi talo olikin sitten toista. Sitä ei suunniteltu eikä rakennettu alueen historiaa tai karjataloutta ajatellen. Ei sinne päinkään. Talo oli valtavan iso ja korkea. Siinä ei ollut tähdätty vaatimattomuuteen ja käytännöllisyyteen. Tuota betonikuutiota koristi julmetun kokoinen, lattiasta kattoon lasia oleva siipirakennus, joka ei näkynyt pihalle. Siinä sijaitsivat hallimainen avokeittiö ja sen yhteydessä ruokasali ja takkanurkkaus. Uudet omistajat olivat sanoneet Karlille, että he voisivat siinä laittaa ruokaa, syödä ja rentoutua mahdollisimman lähellä luontoa. Hän oli tyytynyt nyökkäämään mutta ajatellut itsekseen, että juuri tuollaiset ihmiset yöpyivät kalliisti nummella jossain muovipallossa tavoitellessaan samaa kokemusta. Itse hän ei sellaista ymmärtänyt. Hänestä luonto oli paras ilman mitään seiniä, vaikka ne olisivatkin läpinäkyviä.

Pariskunta oli nyt asunut siinä tyttäriensä kanssa reilut kaksi vuotta, ja sinä aikana Karlin mielipide heistä oli muuttunut täysin. He eivät

enää olleet hänen mielestään vain rikkaita hörhöjä. Hän ei ymmärtänyt puoliakaan siitä, mitä he touhuserivat, mutta hän piti heistä silti. Ei muuta voinut.

Vaimo Ása oli todella viehättävä ja osasi nauraa itselleen ja yrityksilleen sulautua joukkoon. Naisen suurin vika tuntui olevan se, että hän oli liian herkkä asumaan maalla ja tuppasi työntämään nenänsä toisten asioihin. Elämä oli sujunut seudulla aivan mainiosti ilman hänen ohjeitaankin.

Aviomies Reynir ei ollut yhtä seurallinen vaan tuntui vaipuvan vähän väliä muihin maailmoihin. Mies oli silti rehti ja mutkaton. Hän oli kai ollut vakavasti sairas ennen kuin he muuttivat seudulle, ja tuulen tuivertaessa hiuksia Karl huomasi joskus ison arven vilahdavan hänen hiusrajassaan. Se lähti toiselta korvalta ja kulki ohimon viertä keskelle päälakea otsan yläpuolelle. Siihen nähden, mitä pään sisällä oli täytyntynyt tapahtua, ei ollut ihmekään, ettei mies pysynyt aina ihan kartalla.

Tärkeintä Karlille oli kuitenkin, että kumpikin puolisoista oli kiinnostunut ottamaan oppia viisaammilta, myös häneltä. Sitä paikalliset arvostivat.

Kaikki paitsi naapuritilan Minna-Hvarfin isäntä.

Koskematon lumi paljasti Karlille, ettei pihalla ollut kävelty sen jälkeen, kun taivas oli edellisenä päivänä auennut. Taloa lähestyessään hän näki kuitenkin, ettei havainto ollut täysin oikea. Talosta oli kuljettu pieneen navettaan. Siellä pidettiin muutamaa eläintä, sen lisäksi että talon takana oli kanoja omassa kanalassaan. Alkuun pariskunnalla oli ollut jokunen vuohi, mutta niistä oli luovuttu. Lämmitetty lampola, jonka he olivat remontoineet, oli siksi tyhjänä ja varmaan pysyisikin. Heillä ei ollut eläimiä siksi, että ne tuottaisivat jotain, kuten muilla tilallisilla. He halusivat lähinnä hoitaa eläimiä lemmikkeinä ja viettää niiden parissa aikaa. Karl oli nähnyt, miten lehmät laidunsivat voikkukaseppele kaulassa ja hevoset harja letitettynä ja letit sidottuina vaaleanpunaisilla nauhoilla. Hän arveli, että perheen kaksi tytärtä olivat huolehtineet tästä koristelusta, vaikkei ollutkaan ihan varma.

Kotieläimillä oli nimittäin myös tärkeä tehtävä talon emännän valokuvissa, eikä Karl oikein tiennyt, oliko kyseessä ammatti vai harrastus.

Koska eläimet oli käyty hoitamassa, perhe oli ilmeisesti kotona. Jos he olisivat matkoilla, he olisivat pyytäneet jonkun kyläläisen huolehtimaan tilasta, ja silloin jäljet eivät olisi tulleet talosta. Karl uskoi, että tehtävä olisi todennäköisimmin uskottu hänelle ja Ellalle. He olivat pariskunnan lähimmät naapurit, jos hypättiin Minna-Hvarfin väen yli, ja he olivat ennenkin tehneet Ásalle ja Reynirille saman palveluksen.

Perheestä ei ollut kuitenkaan kuulunut mitään lähes viikkoon. Siksi hän oli tullut tänne, ja siksi hän oli pistäytynyt myös toissa päivänä. Ella oli odottanut Ásaa ja toista tytärtä hiustenleikkuuseen, mutta he eivät tulleet. Aikataulut saattoivat tietenkin muuttua, jopa maalla, missä kaikesta päätettiin itse. Oli kuitenkin tapana ilmoittaa siitä, ja sitä Ása ei ollut tehnyt. Ellakaan ei ollut saanut yhteyttä perheeseen, sillä vastaajasta kuului nauhoite, että puhelimet olivat katvealueella tai poissa käytöstä. Ella oli lähettänyt viestin, joka ei myöskään löytänyt perille, sillä sitä ei ollut avattu. Ella oli huolissaan, ja niin oli myös Karl.

Navetasta kuului äänekkästä haukuntaa, kun hän käveli kohti talon ulko-ovea. Sitä seurasi kimeä louskutus samasta suunnasta. Ne olivat perheen kaksi koiraa, ihan tavallinen lampaita paimentava bordercollie sekä pieni riiviö, joka muistutti lähinnä aitaan takertunutta lampaanvillatukkoa. Toissa päivänä ne olivat haukkuneet samalla tavalla – mutta silloin talon sisällä. Ne olivat ystävällisiä koiria, joilla ei tuntunut olevan elämässä kovin syvällistä tarkoitusta. Joskus ne olivat vapaina pihalla ja ottivat hänet iloisina vastaan. Mutta koska ne oli nyt suljettu sisään, ne suhtautuivat tulijaan kuten kaikki koirat niissä oloissa. Haukkumalla. Mekkala ei siis tarkoittanut mitään erityistä. Oli kuitenkin outoa, etteivät koirat olleet vapaina tai talossa. Karl ei muistanut, että niitä olisi koskaan suljettu navettaan.

Hänelle juolahti heti mieleen, että koko perhe oli ehkä flunssassa, ja hän epäröi ennen kuin koputti oveen. Entä jos he makasivat sängyssä päänsäryssä ja lihakset jomottaen? Silloin harvoin, kun hän

itse sairastui, hän ei todellakaan kaivannut vieraita. Pienen miettimisen jälkeen Karl kuitenkin koputti oveen. Hän aavisti pahaa, ja hänellä oli yleensä tapana kuunnella vaistoaan. Se ei hänen muistaakseen ollut koskaan pettänyt, päinvastoin se oli monta kertaa saanut hänet puutumaan tapahtumiin, jotka olisivat muuten voineet päättyä huonosti.

Karl tuijotti hetken leveää ja korkeaa ulko-ovea ennen kuin koputti uudelleen. Silloin koirat haukkuivat taas, nyt kuorossa. Tällä kertaa molemmat lehmätkin säestivät, mutta vaikenivat, kun hän koputti taas. Hän ei voinut välttyä tunteelta, että eläimet höristivät navetassa korviaan ja odottivat oven aukeamista yhtä jännittyneinä kuin hänkin. Se ei auennut. Karl painoi korvansa oveen muttei kuullut sisältä mitään ääniä. Sitten hän ojentautui. Vaikea sanoa, miten saisi äänen kantautumaan paksun tammioven läpi.

Hän astui pois oven edestä ja kurkisti ikkunasta sisään. Siellä oli valot, mutta mitään liikettä ei näkynyt. Ikävä tunne voimistui entisestään, ja hän teki jotain, mitä hänelle ei olisi tullut mieleenkään vielä kotoa lähtiessä.

Karl kumartui työntämään postiluukun läpän sisään. Luukku oli aivan turha, uuden talon piirtänyt arkkitehti ei selvästikään ollut koskaan asunut maalla. Tuskin oli pariskuntakaan, kun kerran oli hyväksynyt piirustukset. Täällä ei kannettu postia luukkuun vaan jätettiin laatikkoon, joka oli pihatien risteyksessä.

Kun hän valmistautui huutamaan, pää nytkähti vaistomaisesti taaksepäin. Hän tunnisti hajun, joka tulvi lämpimän ilman mukana ulos. Se oli kalman haju, eikä se lähtenyt kuihtuneista huonekasveista. Tuon löyhkän Karl oli haistanut useammin kuin olisi halunnut. Samanlainen lemu lähti kaikista nisäkkäistä, jotka olivat kuolleet ja makasivat jonkin aikaa hautaamatta. Haju ei ollut voimakas, eikä vähemmän kokenut olisi sitä ehkä hoksannut. Karlilla ei kuitenkaan ollut pienintäkään epäilystä. Sisällä oli jonkinlainen ruumis.

Karl veti kätensä pois, ja luukku kolahti äänekkäästi takaisin kiinni. Navetassa olevat eläimet eivät säestäneet haukkumalla, hirnumalla eivätkä amмумalla, vaan siellä vallitsi nyt sama hiljaisuus kuin talos-

sakin. Niinpä Karlista alkoi tuntua epämiellyttävältä olla yksin liikkeellä. Hän aprikoi, pitäisikö katsoa, oliko navetassa joku. Hän ei kuitenkaan katsonut. Jos siellä olisi joku, tämä olisi tullut katsomaan, kuka oli tullut. Navetoissa ei varsinaisesti ollut panostettu äänieristykseen, ja auton äänet kuuluivat niihin sisään, jopa vasta remontoituun luksusnavettaan. Hän pelkäsi myös, että koirat karkaisivat, jos hän avaisi oven. Ne eivät olleet järin fiksuja ja juoksisivat varmasti eri suuntiin.

Karl nuolaisi kuivia huuliaan. Hän haroi kädellä hiuksiaan, siveli ajelemattomia poskia ja mietti ratkaisua. Hajun ei tarvinnut sinänsä merkitä mitään. Ehkä keittiön pöydällä oli pilaantunutta lihaa. Ehkä perhe oli aikonut grillata juuri ennen sairastumistaan, ja liha oli seissyt liian pitkään huoneenlämmössä. Älytön selitys – mutta parempi kuin moni muu, jotka Karl karkotti mielestään. Hän muistutti itseään, ettei älyttömiä selityksiä kannattanut koskaan sulkea pois. Elämä meni harvoin niin kuin oli suunniteltu.

Karl päätti kävellä talon taakse katsomaan, näkisikö jotain korkeiden lasiseinien läpi. Niissä ei ikinä pidetty verhoja. Hän olikin ollut vähällä huomauttaa pariskunnalle, että he voisivat verhoilla vähentää lämmityskuluja. Sitten hän kuitenkin muisti, ettei heillä ollut rahasta pulaa. He olivat porauttaneet itselleen kuumavesikaivon, eikä pieni lisälämmityskustannus hetkauttanut heitä yhtään.

Talon takana lumi oli koskematonta. Kukaan ei ollut astunut ovesta lasisiiven terassille. Kauempana oleva niitty oli lumen peitossa samoin kuin idässä näkyvät vuoret. Maisema, josta pariskunta piti kovasti, oli nyt valkoinen kuin vastapesty lakana.

Mutta Karl ei ollut siellä ihailemassa maisemia. Hän kääntyi lasiseinää kohti. Antoi katseensa kiertää tyyli puhdasta keittiötä. Ei yläkaappeja, ei vetimiä kaapinovissa eikä laatikoissa, ja ilman varsinkin monimutkaista kromattua kahvinkeitintä ja tiskialtaan hanaa sisustus olisi yhtä hyvin voinut olla jatkoa takkanurkkaukselle.

Keittiöpöydälle oli jätetty ruokaa, joten Karl huokaisi hieman helpotuksesta. Perheen täytyi olla kotona ja elossa. He olivat syöneet ja käyneet nukkumaan. Selvästikin sairaina, sillä hän ei ollut koskaan

nähty pöydällä mitään muulloin kuin ruoka-aikoina. Nyt siinä oli avattu maitotölkki, lasi, lautanen, leipää ja paketeissa olevia leikkeitä. Mitään mätänevää paistia ei kuitenkaan näkynyt. Ehkä heillä oli oksennustautia, ja hän oli tulkinnut väärin postiluukusta tulvahtaneen hajun. Hän toivoi, että se olisi oikea selitys, mutta tiesi sisimmässään, ettei sekoittaisi niitä kahta hajua toisiinsa. Oksennuksen haju oli inhottava, mutta mätänemisen haju vielä pahempi. Löyhkässä oli makea vivahde, ihan kuin joku olisi suihkuttanut hajuvettä pilaantuvan lihan päälle yrittääkseen parantaa tilannetta.

Karl empi miettiessään seuraavaa askelta. Järkevintä olisi tietysti lähteä pois. Ei hän halunnut, että joku perheenjäsenistä ilmestyisi paikalle ja näkisi hänet tirkistelemässä ikkunasta. Mutta samalla kun hän peruutti kauemmas talosta, hän tuli toisiin ajatuksiin. Pariskunta oli pahimpia hienohelmoja, joita hän oli koskaan tavannut. He olivat kerran kysyneet häneltä, miten navetasta saisi lannan hajun pois. Oliko olemassa suihketta tai jauhetta, joka peittäisi hajun? Hän oli kertonut ikävän uutisen: sellaista ei ollut saatavilla, heidän pitäisi vain tottua hajuun. Ihmiset, jotka kysyivät moista, eivät hyväksyisi sitä, että heidän talonsa haisi kuin ruumishuone helleaallon aikana. Jotain oli epäilemättä pahasti pielessä.

Karl käveli ripein askelin lasiseinän ovelelle ja tarttui kahvaan. Nyt piti vain ottaa se riski, että hän törmäisi sisään perheen nukkuessa. Hän ei halunnut palata kotiin ja kertoa Ellalle, että oli taas tehnyt hukkareissun. Hän ei ikinä onnistunut kertomaan vaimolleen puolittouksia. Hänen olisi pakko selittää asiat niin kuin ne olivat. Että kaikki oli päällisin puolin vaikuttanut olevan kunnossa, paitsi että tuntui lievä mädän haju.

Avokeittiön ovi ei ollutkaan lukossa, ja Karl huuteli ensin ovenraosta Ásaa ja Reyniriä. Heikko mutta pelottava lemu leijui lämpimän ilman seassa pakkaseen, ja hän irvisti odotellessaan vastausta. Mutta kukaan ei vastannut huutoon.

Karl astui sisään ennen kuin muuttaisi mieltään ja huusi taas. Tälläkään kertaa kukaan ei vastannut. Hän näki oven vieressä parkettilat-

tiassa tummia tahroja, jotka muistuttivat jalanjalkia. Se oli yhtä outoa kuin haju, sillä yleensä lattia oli hohtavan puhdas ja kiiltävä. Hän seurasi jälkiä katseellaan, näki että ne menivät talon uumeniin ja päätti seurata niitä.

Vaikka hän oli käynyt talossa kutsuttunakin, hän oli aina käynyt vain yhteistiloissa – olohuoneessa ja suuressa hienossa keittiössä. Hän ei tuntenut talon pohjapiirrosta muuten, mutta tiesi kuitenkin, että makuuhuoneet olivat erillisen käytävän varrella. Jäljet johtivat sinne. Käytävän ovi oli kiinni, ja hän huomasi siinä lukuisia naarmuja. Ne olivat pystysuunnassa ja niitä oli kahdessa tasossa, pienempiä alempana ja syvempiä ylempänä ovenkahvan vieressä. Jäljet olivat ilmeisesti perheen kahden koiran tekemiä. Seurausta siitä, miten eläimet olivat useita kertoja yrittäneet tuloksetta päästä suljetusta ovesta sisään. Hän oli myös vakuuttunut siitä, että naarmut olivat tuoreita, koska pariskunta korjautti kaikki talossa tai pihalla sattuneet vahingot saman tien.

Karl hautasi nenänsä ja suunsa kyynärtaipeeseen ja avasi käytävän oven. Kävi kuten hän epäilikin, löyhkä voimistui, ja hän tunsi, miten sydän kiihdytti tahtiaan.

Käytävällä oli ovia, jotka olivat kaikki kiinni. Karl päätti seurata jälkiä ja avasi sen huoneen oven, jonne ne johtivat, edelleen kyynärtaive suojaamassa hajuaistia. Huone oli vanhempien makuuhuone. Karl jähmettyi kynnykselle. Tavattoman leveällä sängyllä makasi nainen, joka näytti hänestä Ásalta. Petivaatteet olivat mytyssä, tuplaleveä peitto oli jalkopäässä ja osittain valahtanut lattialle. Tyynyt olivat lennelleet, kaksi oli lattialla ja yksi pystyssä sängynpäätä vasten. Ása makasi selällään alusvaatteet ja t-paita päällä. Toinen jalkaterä kosketti lattiaa kuten peittokin, toinen jalka oli sängyllä polvi koukussa. Kädet olivat oudossa asennossa. Toinen sojotti suoraan sivulle kuin osoittaakseen vieressä olevaa tyhjää tilaa. Toinen oli kyynärpäätä koukussa ja sormet koskettivat leukaa. Paita, joka oli ollut valkoinen, oli nyt ruskea kuivuneesta verestä kuten vuodevaatteetkin. Se oli noussut ylöspäin, ja paljastunut vatsa kuului ihmeellisen neonvihreänä. Jalka-

terät ja muu paljas iho olivat sen sijaan harmahtavia, pöhöttyneitä ja täynnä tummia suonia. Karl oli tottunut näkemään kuolleita, mutta vain eläimiä. Karvaisia eläimiä, joiden paljasta ihoa ei näkynyt. Hän tiesi silti kuolemasta tarpeeksi ja antoi naisen olla. Ása ei ollut enää pelastettavissa.

Karl ei voinut olla täysin varma, oliko nainen Ása, sillä kasvot olivat yhtä pahasti kärsineet kuin raajatkin. Itse asiassa ne näyttivät vielä pahemmilta. Päässä oli syvä haava, joka ylsi päälaelta keskelle otsaa. Kieli pisti hieman ulos väröttömien huulten raosta, ja sameat, pullistuneet silmät olivat kääntyneet ylös. Ihan kuin nainen olisi yrittänyt nähdä vammansa kuolinhetkellään. Oli miten oli, kuolema ei ollut ilmiselvästi ollut luonnollinen. Siitä todisteena kävivät myös veriroiskeet, joita oli pitkin seiniä ja lattiaa. Edes katto ei ollut säästynyt niiltä.

Karl nosti käden suun eteen ja peruutti pois huoneesta. Hän pidätteli oksennusta, kun pakottautui kurkistamaan muihin huoneisiin etsiäkseen tyttöjä ja Reyniriä. Seuraava osoittautui esikoistytären huoneeksi, ja kun hän näki tytön, hän ei mahtanut enää mitään. Hänen suustaan syöksyvä oksennus levisi huoneen lattialle kuivuneille verilammikoille. Hän antoi uudestaan ylen hoippuessaan ulko-ovelle enemmän kuin tarpeeksi nähneenä.

Hän pyyhki suutaan takin hihaan, meni autoonsa ja kaivoi vapi-sevin käsin puhelimensa esiin. Hän heitti sen repsikan penkille, koska puhelimesta ei taaskaan ollut kenttää, ja käynnisti sitten moottorin, jälleen oksentamaisillaan. Kun hän peruutti kiireesti kääntääkseen auton, hän tuli katsoneeksi taloa. Vanhan talon yläkerrassa oli vedetty verhot yhden huoneen ikkunaan. Hän oli aika varma, ettei missään niistä ollut verhoja edessä, kun hän saapui pihaan.

Karl käänsi rattia ja ajoi paikalta niin nopeasti kuin uskalsi. Kun hän kääntyi pois pihatieltä, alkoi sataa lunta.

2. LUKU | AIEMMIN

Sóldís ei ollut tottunut ajelemaan pitkiä matkoja taksilla. Silloin harvoin, kun hän viikonloppuna kaupungilta kotiin tullessaan turvautui taksiin, hän oli lopen väsynyt ja tokkurainen ja halusi vain päästä kotiin. Nyt matka oli erilainen. Ensinnäkään auto ei ollut tavallinen. Siinä ei ollut kylttiä, ja se oli paljon hienompi kuin ne, joilla Sóldís oli yleensä matkustanut. Häntä oli takapenkillä odottanut kylmä vesipullo, ja penkkien taskuissa oli lehtiä. Hän ei ollut kuitenkaan koskenut niihin. Jos hän tulisi sille tuulelle, hän voisi lukea puhelimestaan.

Toisekseen vaikka ulkona oli hämärää, oli silti päivä, eikä hän ollut väsynyt eikä tuiskeessa. Hänen ajatuksensa olivat tosin hiukan sekavat ihan kuin viihteellä ollessa, vähän niin kuin ne olisivat hukumassa myrskyisään mereen. Ajatus ponnahti päähän, vaati huomiota ja katosi taas syvyysiin. Sitten ponnahti seuraava. Sóldísille osoittautui mahdottomaksi seurata niistä yhtäkään kunnolla.

Oliko hän tekemässä pahaa virhettä? Olisiko hänen pitänyt niellä ylpeytensä ja pysyä vain kaupungissa? Maalla ei varmaankaan ollut nettiä? Mitä jos hänen opinnäytetyönsä jumittaisi vieläkin? Miten hän pääsisi kauppaan, jos häneltä puuttuisi jotain? Tai kaupunkiin, jos pitäisi päästä käymään? Pitäisivätkö perheen tytöt hänestä? Saisiko Jónsi selville, missä hän on? Pitäisikö hänen käyttää sivuikkunan epäselvää heijastusta peilinä ja meikata vähän? Vai ei?

Paljon kysymyksiä, vähän vastauksia.

Sóldís käänsi katseensa alas ja tarkasteli lahkeitaan. Hän oli päättänyt pukeutua rennosti huppariin, kuluneisiin farkkuihin ja tennareihin. Sillä tavalla hän halusi ilmaista, että pystyi tarttumaan toimeen. Maalla. Nyt häntä kuitenkin vähän arvelutti. Olisiko ollut parempi saapua vähän hienompana? Tuntuisiko uusista työnantajista nyt, että hän oli epäkunnioittava, kun ei ollut laittautunut ensimmäistä työpäivää varten?

Sóldís päästi pienen huokauksen ja työnsi ajatuksen mielestään. Ei sille nyt tässä vaiheessa enää voinut mitään. Hän kääntyi ja vilkaisi pikaisesti takaikkunasta ulos. Siellä ei näkynyt mitään muuta kuin tietä. Kuten ei aiemminkaan, kun hän oli vilkaissut taakseen. Vastaan oli tullut vain vähän autoja, ja he tuntuivat olevan ainoat, jotka olivat pitkällä ajelulla näin varhain sunnuntaiaamuna. Hän näki peruutuspeilistä kuljettajan silmät.

”Luuletko, että joku seuraa meitä?” Ääni oli huvittunut mutta katseessa oli vakavuutta.

”Ei. En ollenkaan”, Sóldís valehteli. Hänen mieleensä oli vähän väliä noussut ajatus, että Jónsi olisi saanut vihiä siitä, mitä hän oli tehnyt kostaakseen. Ja samalla hetkellä, kun taksi pysähtyi hänen uusien työnantajensa eteen, hänen entinen poikaystävänsä kaartaisi pihaan renkaat sutien. Hänen vatsaansa väänsi. Hänen ensikohtaamisensa perheen kanssa ei saisi olla mitään huutodraamaa ulko-ovella. Se oli varsin epätodennäköistä, mutta milloin muka realismi olisi katkonut huolilta siipiä? Jónsi oli raivostunut tajutessaan, että hän oli poistanut tietokoneelta tämän lempipelin historian. Jónsi oli lähettänyt hyvin selkeän viestin: *Minä tapan sinut*. Vaikkei hän uskonut, että eksä toteuttaisi uhkauksensa, tämä oli varmasti tarpeeksi raivoissaan seuratakseen häntä ja käydäkseen hänen kimppuunsa todistajien nähden. Ei hän sitäkään halunnut.

Koska kuljettaja tarkkaili häntä vielä syrjäsilmillä peilistä, Sóldís yritti vaikuttaa rauhalliselta. Hän oli erittäin harvoin rauhallinen ihanneoloissaan, joten hän ei oikein tiennyt, miten pystyisi teeskentelemään. Siksi hän yritti vaihtaa puheenaihetta saadakseen muuta ajateltavaa.

Hänen yrityksensä oli surkein mahdollinen: ”Onko vielä pitkä matka?”

”Ei. Enää vartti. Suunnilleen.” Mies vaikeni, ja Sóldís valmistautui istumaan edelleen hiljaa ajatuksissaan. Mutta sitten mies puhkesi taas puhumaan: ”Etkö ole käynyt siellä aiemmin?”

”En. Tämä on ensimmäinen kerta.” Sóldís katsoi ikkunasta ulos ja tarkasteli vieressä näkyvää vuoren rinnettä. Se oli niin jyrkkä, että edes kaiken peittävä lumi ei ollut tarttunut siihen kunnolla. Siellä täällä oli valkoisia laikkuja, mutta muuten rinne oli karun harmaa. Aamu oli alkanut vähän valjeta, ja hän erotti isoimmat kivenjätkäleet, jotka olivat hiljalleen pyrkimässä jyrkältä rinteeltä kohti tasankoa. ”Olen vain jutellut heidän kanssaan puhelimesta. Tämä kaikki tapahtui hirmu nopeasti.”

”Ja sinä olet menossa sinne töihin, vai mitä?”

”Juu, ainakin kahden kuukauden koeajalle.”

”Saanko kysyä, mitä sinun työhösi kuuluu?”

Sóldís alkoi miettiä työsopimuksen mutkikasta kappaletta, jossa vaadittiin vaitioloa. Hän oli lukenut tuon pitkän ehdon useita kertoja, jotta ymmärtäisi sen kunnolla. Hän ei silti ollut aivan varma, mitä häneltä odotettiin. Tai oikeammin, mitä hän ei saisi tehdä. Mutta tuskin nyt oli kiellettyä kertoa, mitä työnkuvaan kuului? Vaitiolo-velvollisuus koski pääasiassa itse perhettä. Häntä kiellettiin puhumasta heistä muille, julkaisemasta heistä kuvia someen ja kertomasta heistä mitään, julkisesti tai muuten. ”Minun pitää vain olla apuna. Monenlaisissa jutuissa. Hoitaa tilan eläimiä. Auttaa tyttöjä islannin opiskelussa. Tehdä välillä ruokaa, siivoilla ja sellaista. Työnimike on kotiapulainen.”

”Ymmärrän.” Mies vilkaisi häntä syrjäsilmillä taustapeleistä, ja nyt näkyi naurunryppyjä. ”He ovat todella mukavia ihmisiä, ja tila on hieno. Vähän syrjäinen, mutta jos viihdyt siellä, pärjääät hienosti.”

Sóldís oli melkein vuorenvarma, ettei häntä ollut kielletty kyselemästä perheestä muilta. Hän oli yrittänyt googlata muttei tullut juuri viisaammaksi. Hän oli löytänyt internetin taloussivuilta uutisia siitä,

kun pariskunta myi ulkomailla toimivan yrityksensä. Siinä yhteydessä mainittu summa toi Sóldísin mieleen lähinnä lukion tähtitieteen alkeiskurssin. Se oli niin suuri, ettei hän oikeastaan edes ymmärtänyt sitä. Hän oli löytänyt myös perheen äidin somesta, missä tämä julkaisi aktiivisesti mutta melko persoonattomasti ja varsin tyylytelysti. Sóldís tunnistaisi helposti perheen koirat, mutta kuvissa ei ollut näkynyt yhdenkään perheenjäsenen kasvoja. Niinpä hän saattaisikin huomaamattaan kävellä heidän ohitseensa kadulla. ”Sinä siis tunnet heidät?”

”Olen heillä töissä. Mutta en niin kuin sinä. Vain silloin tällöin. Kuljetan lähetyksiä kaupungista ja joskus työntekijöitä tai vieraita. Minulla on kuljetuspalvelu, ja heillä on sen kanssa sopimus. He soittavat, ja minä lähdän liikkeelle.”

”Onko siellä muita töissä kuin minä?” Hänelle ei ollut mainittu, että siellä olisi muita kuin nelihenkinen perhe.

”Ei. Ei tietääkseni. Luulisin, että siellä olet vain sinä.”

Seurasi vaivaantunut hiljaisuus, ja Sóldísille tuli tunne, että jotain jätettiin sanomatta. ”Eivätkö he saa työntekijöitä pysymään?”

Kuljettaja oli hetken hiljaa. ”En minä niin sanoisi. Paikka on vain aika harvaan asuttu. Kaikki eivät viihdy niin syrjässä. Ei ole sattumaa, että ihmisiä muuttaa joukoittain kaupunkiin. Suurin osa kaippaa seuraa. Maaseudun aika on ohi, luulisin. Netti vain pidentää kuolin-kamppailua.”

”Olenko minä ensimmäinen, jonka he palkkaavat tähän työhön?” Sóldís oli päätellyt niin jutellessaan pariskunnan kanssa puhelimesta. Tarkemmin ajatellen mikään, mitä he sanoivat, ei viitannut siihen. Hän oli vain itse päätellyt niin. Hänellä oli tapana täytellä aukkopai-koja mielessään. Lähteä siitä, että asiat olivat paremmin kuin ne todellisuudessa olivat. Kuten hänen parisuhteensa Jónsin kanssa osoitti. ”Vai onko joku luovuttanut ja lähtenyt pois?”

Kuljettaja epäröi. ”Sinä olet kolmas, jonka vien sinne tähän työhön. Heillä oli aiemmin sinunlaisesi nuori nainen, ja sitten nuori mies, joka lopetti äskettäin. Kumpikaan ei ollut pitkään. Mutta älä

puhu tästä. Jos he haluavat kertoa sen sinulle, he kertovat. Älä ole silloin tietävinäsi.”

Mies oli kaiketi allekirjoittanut samanlaisen vaitiolosopimuksen kuin hänkin. ”Minä lupaan. Mutta tiedätkö, miksi he lopettivat? Olen vain utelias.”

”Ei mitään käsitystä. Nuorukainen lähti omineen pois. Hän lopetti ihan äskettäin, juuri ennen viikonloppua, ja oikeastaan ilmoittamatta etukäteen, jos ymmärsin pariskuntaa oikein. Mutta minulla ei ole aavistustakaan, mikä sen aiheutti. Sen nuoren naisen kyyditisin aiemmin Borgarnesiin. Hän oli kuitenkin koko matkan hiljaa. Ei sanonut sanaakaan. Taisivat olla vähän outoja, näin meidän kesken. Ei ole mitenkään tavatonta, että ihmiset luulevat maalle muuton ratkaisevan kaikki ongelmat. He ovat paenneet jotain, etsineet uutta alkua. Mutta minne tahansa ihminen meneekin, hän joutuu aina ensin kohtaamaan itsensä. Luulen, että he ymmärsivät sen ja lähtivät taas pois.”

Mies vaikeni ja tuntui tajunneen, että Sóldís saattaisi ottaa itseensä. ”Enhän minä sano, että se pätisi sinuun. Älä käsitä minua väärin.”

”Niin. Ei se mitään.” Sóldís ei ollut loukkaantunut. Ei ollenkaan. Päinvastoin hän mietti perhettä, jonka luokse oli menossa asumaan. Miksi he olivat muuttaneet tänne hornan tuuttiin? Pakenivatko he jotain?

Loppumatka sujui hiljaisuudessa. Kuljettaja varmaan harmitteli, että oli lörpötellyt liikaa. Sóldís pohti, mitä nyt tapahtuisi. Ensimmäistä kertaa elässään hän saisi käyttöönsä kokonaisen talon, vanhan remontoitun rakennuksen, johon perhe majoitti yleensä vieraita. Sopimukseen kuului tosin, että hän joutuisi silloin tällöin jakamaan talon muidenkin kanssa, mutta niin tapahtuisi harvoin eikä luultavasti koskaan talvella. Pariskunnan mukaan harva viitsi käydä heillä kylässä muulloin kuin kesällä. Talo olisi yksin hänen, ainakin kevääseen asti. Ja kevääseen oli vielä pitkä aika.

Siksi auton pysähtyessä pihaan Sóldís tarkasteli kiinnostuneemmin vanhanaikaista kaksikerroksista taloa kuin valtavaa uudisrakennusta. Se oli ihastuttavampi. Hän oli aina pitänyt enemmän vanhasta

kuin uudesta. Siksi hän ei ikinä pukeutunutkaan kovin muodikkaasti. Siitä hän sai jälleen muistutuksen, kun näki uuden talon ulko-oven aukeavan ja naisen tulevan ulos häntä vastaan. Hän arveli, että se oli perheen äiti Ása.

Nainen oli sitä tyyppiä, joka näyttää upealta, vaikkei tekisi sen hyväksi mitään. Solakka vartalo ja kauniit kasvot, pitkät vaaleat kiharat hiukset, jollaisista Sóldís sai vain haaveilla. Hänellä itsellään oli ohut hiirenharmaa tukka. Se oli latteampi kuin Tanska ja sähköistyi helposti, kuin se ihan kerjäisi huomiota. Sóldísin toinen käsi hakeutui tahattomasti päälle. Liike oli turha, sillä jos hiukset olivat pystyssä, ne eivät asettuneet, vaikka niitä kuinka silittäisi. Mutta ei hän nyt miksiäkään malliksi ollut ryhtymässäkään. Pariskunta oli nähnyt hänet näytöltä yhdessä etätaapaamisessa tämän pikaisen haastatteluprosessin aikana. Itse he olivat sen sijaan pitäneet kameransa kiinni. Kun hänet palkattiin, se ilmoitettiin hänelle sitten puhelimitse, joten hän ei ollut nähnyt työnantajiaan. He tiesivät kuitenkin, että hän oli hyvin tavallisen näköinen. Parhaimmillaan. Kuten Jónsi oli sanonut heidän erotessaan. Mies oli sanonut hänen olevan yhtä jännittävä kuin ketsuppi. Jónsi halusi enemmän. Béarnaisea. Niin tyhmältä kuin se kuulostikin, Jónsin sanat olivat viiltäneet syvältä. Ja viilsivät vieläkin.

”Hei!” Nainen tuli Sóldísin luo, hymyili leveästi ja ojensi kätensä. Hänellä oli hohtavan valkoiset ja viivasuorat hampaat, jotka olisivat kuuluneet hammastahnamainokseen. Käsi oli silkinpehmeä mutta sen puristus lujaa. ”Ása. Tervetuloa! Menikö matka hyvin?”

Sóldís nyökkäsi. ”Kyllä, loistavasti.”

”Mahtavaa. Tytöt haluavat jo kovasti nähdä sinut. He ovat navesassa. Kielsin heitä säntäämästä tänne, jottet sinä säikähdä ja lähde saman tien kotiin. Íris nyt ei kyllä tulekaan heti iholle. Hän on teini eikä halua osoittaa kiinnostusta mihinkään. Gígja haluaa. Epäilemättä.”

Sóldís muisti, mitä taksinkuljettaja oli sanonut hänen edeltäjistään, mutta onnistui hymyilemään muina naisina. ”Minustakin on hirmu kiva tavata heidät.”

Kuljettaja otti Sóldísin laukun autosta ja sulki takaluukun. ”Onko tuossa kaikki?” Ása ihmetteli.

”Vähän toista kuin sillä pojalla.” Kuljettaja hymyili Ásalle. ”Than kuin hän olisi ollut muuttamassa teille. Siinä riitti kapsäkkiä.”

Sóldís punastui kevyesti. ”Minä en tarvitse paljoa. Enkä omista.” Hän ei halunnut joutua selittämään, että oli jättänyt valtaosan tavaroistaan Jónsin luo. Hän oli ollut liian maassa ajatellakseen selkeästi ja ottanut vain sen, mitä sai sullottua yhteen laukkuun. Laukkuun, joka näytti taksinkuljettajan käsissä tyhjältä. Hän voisi tietysti mennä myöhemmin hakemaan loput tavaroista. Hänellä oli vielä asunnon avain. Hän pelkäsi kuitenkin törmäävänsä Jónsiin eikä siksi uskaltanut. Hän joutuisi vastaamaan pelitietokoneen sabotoinnin lisäksi muustakin tuhosta, jota ei voinut olla lähtiessään tekemättä. Jälleen näkeminen olisi hänelle silkkaa nöyryytystä, nyt kun oli selvää, mitä mieltä Jónsi oli hänestä. Hän eli mieluummin niukasti kuin törmäisi vielä eksäänsä.

Vaivautunut hetki päättyi, kun nainen löi kätensä yhteen, hymyili ja kysyi, eikö Sóldís haluaisi aloittaa käymällä taloksi. Ei olisi mitään kiirettä, hän voisi sitten tulla uuteen taloon lounaalle kello kaksitoista. Silloin hän saisi tavata perheen kolme muuta jäsentä, syödä ja tehdä pienen tutustumiskierroksen talossa, navetassa ja muissa tiloissa.

Sóldís tarttui ilomielin tarjoukseen. Hän saisi aikaa hengähtää ja tutkia vanhaa taloa, joka olisi hänen kotinsa ainakin seuraavat kaksi kuukautta. Kuljettaja saattoi heidät ulko-ovelle, ojensi laukun Sóldísille ja hyvästeli. Kun Ása meni edeltä sisään ja käänsi heille selkäänsä, mies sujautti Sóldísille käyntikorttinsa. ”Than vain varmuuden vuoksi.” Sittemies hymyili nolona ja palasi autolleen.

Sóldís työnsi kortin takkinsa taskuun ja meni Ásan perässä sisään. Talo osoittautui paljon hienommaksi kuin hän oli odottanut. Paris-kunta oli antanut ymmärtää, että se oli melkein röttelö. Mutta se oli ihan selvästi remontoitu, seinät oli maalattu ja lattiaan oli asennettu uusi parketti. Huonekalutkin olivat hyvässä kunnossa mutta pääasiassa entisöityjä. Ikkunat ja keittiökalusteet olivat sen sijaan uudet

kuten kahden kylpyhuoneen sisustuskin. Talossa oli jopa erillinen televisiohuone, ja Ása mainitsi, että Sóldís voisi käyttää siellä kaikkia tärkeimpiä suoratoistopalveluita, niin kotimaisia kuin ulkomaisia. Siellä oli hyvä verkkoyhteyskin, pariskunta oli kaivattanut tilalle valokuitukaapelin. He olivat myös pystyttäneet tukiaseman matkapuhelinverkolle, koska paikalla ei muuttohetkellä ollut kenttää. Ása kertoi sen ihan pikkujuttuna, aivan kuin tavalliset ihmiset kertoisivat, että olivat saaneet puhelinliittymän, jossa oli rajattomasti dataa käytettävissä. Seteleissä kylpevien todellisuus oli ilmiselvästi vähän erilainen kuin tavan tallaajien.

Sóldís ei tiennyt, mitä olisi pitänyt sanoa. Tila oli niin hieno. Puhumattomuus ei kuitenkaan haitannut, sillä Ásan suu kävi jatkuvasti, kun he kävelivät huoneesta toiseen. Nainen pyysi Sóldísia valitsemaan jonkin talon kolmesta makuuhuoneesta ja suositteli suurinta. Siellä oli eniten kaappitilaa. Sitten hän selvästikin muisti, miten vähän tavaraa Sóldísilla oli mukanaan, ja vaihto nopeasti aiheutta.

Kun he olivat tutkineet kaiken muun paitsi kellarin, Ása taputti käsiään, leväytti siniset silmänsä suuriksi ja hymyili. ”Että sillä lailla. Tällainen tämä talo on. Ei uusinta uutta, mutta toivottavasti kelpaa.”

Sóldís nyökkäsi. ”Tämä on mahtava. Aivan mahtava. Viihdyn täällä taatusti. En osa kuvitellakaan muuta.”

Hän tarkoitti joka sanaa, mutta Ása vaikutti hämmästyneeltä. Kun nainen oli poistunut, Sóldís kiersi koko talon uudestaan läpi ja valitsi makuuhuoneen oman mielensä mukaan. Suurin oli yläkerrassa, kaksi muuta alakerrassa. Suurimman vieressä oli kylpyhuone, ja Sóldís päätyi noudattamaan Ásan vinkkiä. Ennen päätöstä hän kuitenkin testasi alakerran pedatut sängyt. Ehkä hänen olisi mukavampi olla pienemmässä tilassa. Hän nukkuisi yksin, eikä siihen tulisi ihan äkkiä muutosta. Siitä oli ollut sopimuksessa selkeä ja ymmärrettävä pykälä. Ei poikaystäviä eikä rakastajia vierailulle. Heidän pitäisi pysytellä kaukana. Helppo juttu, kun ei ollut ketään.

Kumpikaan pienemmistä huoneista ei oikein innostanut. Hän makasi tuijottaen kattoon, nousi sitten seisomaan ja kurkisti yöpöydän

ja lipaston laatikoihin ja kaappeihin. Kaikki olivat tyhjiä, mutta toisen huoneen vaatekaapissa oli paljon vaatteita. Hän tutki niitä ja näki, että ne kuuluivat luultavasti miehelle. Nuorelle miehelle. Ne olivat erilaisia kuin hänen omat halvat ja tylsät rytkynsä, joiden tehtävä oli vain suojata katseilta ja pitää hänet lämpimänä. Suurin osa oli merkkivaatteita ja hienompia kuin mikään, mitä hänellä oli ikinä ollut.

Sóldís kurtisti kulmiaan ja sulki kaapin. Vaatteet olivat luultavasti pariskunnan sukulaisen tai ystävän. Jonkun, joka oli taatusti yhtä rikas, koska oli jättänyt merkkivaatteet tänne. Niitä tuli vähän surku. Toisaalta tuli mieleen, ettei omistaja ehkä ollutkaan tuhleri tai vaatteita ylenkatsova. Ehkä tällä oli vain ollut kiire päästä pois. Ehkä vaatteet kuuluivat hänen edeltäjälleen. Sille, joka lähti hyvästelemättä. Se ei kuitenkaan tuntunut todennäköiseltä. Jos pukeutuu noin kalliisti, lähtee tuskin kotiapulaiseksi maatilalle. Sóldís muisti kuljettajan sanoneen, että mies oli tuonut ihmeen paljon tavaraa mukanaan. Ehkä tämä oli ollut rikas mutta joutunut rahapulaan. Sellaista sattui. Omistaja oli ehkä ottanut vain tärkeimmät mukaansa ja aikoi palata hakemaan loput.

Sóldís päätti tilaisuuden tullen ehdottaa, että vaatteet toimitettaisiin omistajalleen. Täytyihän tämän haluta ne takaisin, kun ne keran olivat vielä muodissa. Tai jos omistaja oli rikas sukulainen, joka oli jättänyt ne tarkoituksella uudistaakseen vaatekaappinsa, ne voisi antaa hyväntekeväisyyteen.

Sóldís kantoi laukkunsa yläkertaan ja tyhjensi sen muutamassa minuutissa. Huoneen vaatekaappi oli tyhjä, ja hän mietti, miksei vaatteiden omistaja ollut valinnut isoa makuuhuonetta. Ehkä sen kaappitila ei ollut riittänyt ja piti lisäksi käyttää myös alakerran huoneen kaappia. Sóldís olisi kuitenkin luullut, että sillä tavalla pukeutuva tyyppi olisi ennemmin valinnut ison huoneen. Mutta ehkä kaikki viittasi kuitenkin siihen, että vaatteiden omistaja oli joku vieras, olihan jompikumpi hänen edeltäjistään jo saattanut asua isossa huoneessa, kun vieras tuli taloon.

Sóldís heittäytyi uuden huoneensa isolle sängylle. Kun hän makasi siinä nautiskellen hiljaa mukavalla patjalla, hän alkoi miettiä edeltä-